

TÄHKE

NR. 3 1969

V. I. LENINI
100.
SÜNNIAASTA-
PÄEVA EEL

Lenini mälestussamba eel

Adõgee kirjanik
KIRIMIZE ŽANE

On valget lund täis pronks ja hall graniit,
ent Lenin püstipäi. Pilk tulevikus püsib.
„Kas nõnda seistes külm tal pole siin?“
poeg oma emalt tasakesi küsib.
„Nii suviselt ta riides on. Ja, näe,
ka mütsi võtnud peast ning hoiab käes.“
Ent ema vastab talle: „Ei, mu poeg,
tal rahva armastusest igal pool on soe.“

TÄDI MAI TEEB TORTI

Töötuba. Seina ääres jahu-, suhkru- ja pähklikotid, kastid või, margariini ja munadega. Siin on ametis paar onu ja tädi valgetes kitlites ja valgete mütsidega. Neil on parajasti käsil torditaina tegemine. Kuna tordid on kihilised ja neid on mitu-mitu sorti, siis tuleb teha erineva maitsega tainast. Kui tainas valmis, valatakse ta vormidesse ja viiakse suurde ahju. Nüüd tuleb hoolega jälgida, et tainas ainult parasjagu küpseks. Siis peab tort jahtuma ja edasi rändab ta juba teise ruumi. Pika laua peal on šokolaadi, marmelaadi ja kreemituube. Kõrval aga seisavad terved virnad torte. Siin ruumis hoolitsetakse selle eest, et tordid näeksid ilusad välja.

Sain tuttavaks kondiiter Mai Pjatkinaga. Kui ma tädi Mai juurde läksin, tegi ta parajasti torti, mille nimi on «Tallinn». Selle tordi valmistamine meeldib tädile kõige rohkem, kuna «Tallinn» on ilus ja maitsev. Tädi Mai ütles, et ühe päeva jooksul teeb ta ligi 50 torti. Tädi Mai teeb oma tööd hoolsalt ja sellepärast on teda autasustatud Üleliidulise Rahvamajandussaaduste Näituse hõbemedaliga.

Pisike Livio, tädi Mai poeg, ütles, et talle väga meeldib ema elukutse. Sünnipäevaks teeb ema talle alati siilitordi. Siilitordis on hästi-hästi palju šokolaadi ja sellepärast on ta väga maitsev.

MARIANNE MUDA

Pajukassid

MAIMU LINNAMÄGI

„Lase lahti mu käest!
Lase lahti mu käest,
ma ei kuku ju,
küll sa näed!

Mis sellest, et vesi säärikus suliseb,
mis sellest, et kraavis vulksub ja vuliseb:
pean kätte saama need pajukassid,
viin koju vaasi need urvajussid.“

Valged ja siidised,
natuke rõsked.
Pehmed, kui meenutaks kellegi pöske...

Tuleb see keegi,
käed soojad ja õrnad,
õhtul ja istub su voodi kõrval.

Tasa lausub:
„Nüüd, poeg, head und –
pajukassil on unetund.“

Illustreerinud
H. LARETEI

ANATOLI LELJEVR

Lõke lumel

Elas maailmas lõbus kunstnik. Ükskord läks ta metsa. Ja hakkas joonistama. Algul joonistas toredad kuivad kasehalud. Nende alla hakatiseks aga imepeeni ja kergeid pilpaid.

Siis võttis ta punast värvi ja joonistas tule halgudele. Tööga valmis saanud, riputas kunstnik oma pildi puule ja läks minema.

Jookseb mööda põder. Tal on külm — jää-tunud sõrad helisevad, sarvedes ripuvad jää-purikad. Külma eest pole kuskile peitu minna. Näeb lõkketuld ja peatub. Vaatab: tuli põleb. Huvitav, mis lõke siin on! Kust see siia sai! Aga siis märkab — see ei ole ju tõeline tuli, vaid joonistatud. Pöördub ja jookseb minema.

Mööda läheb metssiga. Kuri metssiga on päris külmunud, hambad plagisevad, harjased on turris. Külma eest pole kuskile peitu pugeda. Näeb lõket ja jääb seisma. Vaatab: lõke põleb. Huvitav, mis lõke siin on! Kust see siia sai! Aga siis märkab — puudki pole tõelised, on joonistatud. Lööb sabaga ja sörgib edasi. Jookseb mööda jänesepoeg. Pisike. Lõdiseb, kõrvakesed külmetavad. Hüppab siia-sinna, tahaks ennast soojendada.

Märkab lõket ja peatub. Vaatab: leek ulatub taevani, sädemed lendavad lõbusasti ümberringi. «Mis lõke sa oled! Luba, ma soojendan ennast!» Sirutab käpakese lõkke poole — soe! Sirutab teise — veelgi soojem. Jänesepoeg astub lõkkele päris lähedale, võtab käpikudki ära ja seab oksale kuivama. Aga ise soojendab ennast: küll keerab ühte, küll teist külge tule poole.

Jänesepoeg tunneb, et tal on juba üsna soe, isegi palav. Ümberringi paugub pakane, aga tema seisab lõkke juures, põsed palavusest õhetamas. Isegi kasukanööbid teeb lahti.

Jänku on ju päris-päris väike. Ta ei tea, et lõke pole ehine.

KUI MAMMI OLI VÄIKE

ELLEN NIIT

Kui mammi väike oli, siis oli tal suur pikk pats. Tal oli veel pitsist kraega allapõlve kleit ja mustad nööpidega saapad. Ka ühe pildi peal on ta niisugune.

Kui mammi väike oli, siis ta nimi ei olnud veel mammi. Ta nimi oli siis Kingsepa Liisi. Mammi mängis siis nukkudega nagu kõik tüdrukud. Ainult et oma nukkusid kutsus ta tittedeks.

Kui mammi väike oli, siis ta papit ei tundnudki. Papi oli siis omaette väike ja ta nimi oli Juku. Papi käis suvel karjas ja voolis puupulgast lehma. Neid oli tal terve kari. Terve mängukari. Ja terve päriskari oli tal ka.

Aga talvel tegi ta koos vendadega tiigi peale jääkarusselli.

Illustreerinud E. PIKK

Illustreerinud M. KERNUMEEES

HOLGER PUKK

KMKK

Tädi Almale toodi briketi. Terve tonn. Autojuht lükkas suure kühvliga keldriakna alla hunnikusse. Aga räästad filkusid ja üle briketi-kuhja jooksis varsti lai märg triip.

«Oh seda lugu küll!» muretses Alma-tädi. «Poeg alles töölt tulemata. Ja minu selg ei lase küürutada. Küttekraam läheb puha raisku!»

LÕVI LÕRR JA JÄNES JASS

OLIVIA
SAAR

võtsid nõuks reisima minna. Lõvil oli käpaotsas ruuduline tõmblukuga kohver ja Jänese Jassil must kandekott. Kohvrise ja kotti oli pakitud

külakost — Lõvil kamakas karbonaadi ja Jänesel paar purki jänesekapsamoosi. Et ilmad nihkusid juba fasa-pisi talve poole, pani Lõvi selga lõvinahast kasuka ja Jänese jänesenahkse jopi. Lõvi harjas oma punase laka läikima ja kamandas Jänese rongile. Nii kui rong paigast nihkus,

Ants ja Viki ja Leida ja Maimu ei pidanud pikalt aru. Ütlesid, et teevad selle töö kähku ära. Mis sai Alma-tädil niisuguse plaani vastu olla. Kartis ainult, et abilised määrivad endid kole-dasti mustaks ja saavad kodus tapelda. Töö läks kribinal-krabinal lahti.

Riho tuli ka välja. Aga temal oli tõukekelk kaasas. Hiljuti sünnipäevaks sai. Pole õieti sõita saanudki, aga juba sula käes! Ja kihutas minema.

Eks see briketilooimise töö ole teada. Teeb käed mustaks ja määrib näo kriimuks. Ninaaugud on nagu korstnalöörid. Ja kuidas veel janutama võtab!

Kui töö otsa sai, tõi Alma-tädi õue suure kannu punast morssi. Küpsiseid kah veel juurde. Istuti aia äärde kummulikeeratud kärule ja lasti hea maitsta. Tädi oli kaasa võtnud poja tasku-

raadio. See riputati sirelioksa. Nüüd oli lastesaadegi siinsamas kuulata.

Varsti tuli Riho kelgusõidult tagasi. Nahk auras ja kurk kuivas.

«Mis teie siin teete!» tõttas ta uudishimulikult lähemale. Silmad aga sihtisid morsikannu.

«Meil on klubi koosolek!» ütles Leida, kes alles eile oli televiisorist uudishimulike klubi vaadanud.

«Mis klubi!» ajas Riho silmad suureks.

Nüüd oleks Leida vastusega küll kimpu jäänud, ent Viki aitas ta välja.

«Meil on Kole Mustade Käte Klubi!» hõikas ta valjusti. Ja tõstis oma määrunud peopesad Riho silmade ette. Kohe tõusis veel kolm paari musti päkki Viki omade kõrvale.

Kui klubilased tahtsid Rihole vägisi pai teha, pani poiss jooksu. Ei siit olnud keelekastet loota! Ja kuidas sa küsidki, kui pole klubi liige!

HELGI MULLER

Varese vigurid

VAAKI VAAKI!
TERE, JAAK!
KUST SA TULED!
TAANIMAALT!
VAAT! VAAT!
VÕI TAANIMAALT!
MIS SA TÕID SIIS TAANIMAALT!
KÜSIJA LAPSE SUUPULKI,
NIMETA LAPSE NIPITIRISID,
VIGURITEGA VINGERPUSSE,
NIKSIS, NAKSIS NINAPRILLE,
VÄRVILISI VÄÄNIKUID.
KIIDUKUKELE KULJUSED,
PIRIPILLILE PASUNA,
LAISKVORSTILE LAISA VORSTI,
KAEVUPUNNILE KASEVITSU.
TORE LAPS SAAB TORUPILLI,
LORU LAPS SAAB LORUPILLI.

JONNIPUNN EI SAA MIDAGI!

hakkas Jänes Jass hädal-dama:

«Ee ... ee ... ega tea, äkki söidame kraavil!»

Lövi ainult urises korraks, sest mis sa sellele hallile argpüksile ikka kostad!

Samblamätta jaamas tuli peale Oinas, viltsaapad ja-las, sonimüts peas ja suur kott seljas. Jänesel läksid

silmad ümmarguseks nagu laevaaknad:

«See ... ee ... on vist röö-vel. Näe, missugune kole kott tal kaasas on!»

Lövi vaatas kõssitavat Jänes-t ja raputas lakka, nii et va-gun vappus. Jänes jättis korrapealt tudisemise jä-rele ja pugese nurka nohi-sema. Röövliks peetud Oi-

PURIKALIMPSIJAD

FRED JÜSSI

Keva

ERIKA ESOP

REBASEPOISID LÖID KOOPA EES TRALLI,
KEKSISID LUMES NING VISKASID PALLI.

NONDA NAD, VALLATUD, LEIDSIDKI PURIKA,
LEIDSIDKI PURIKA, SUURE KUI KURIKA.

PURIKAT LIMPSITI, PURIKAT LAKUTI,
PURIKAT KÕIGILE POISTELE PAKUTI.

KÜLL OLI LAHE!
JA JAHE! JA JAHE!

KUID KÜLM PUGES PURIKAST POISTELE KÕHTU,
NEID NÄPISTAS ÕUES JA TOAS KOGU ÖHTU.

NÜÜD VÄIKESTES VOODITES REINUD ON REAS,
MIS NENDEGA JUHTUS,
KES SEDA KÜLL TEAB!

Kas olete tundnud kevadelõhna! Lilledel on muidugi lillelõhn ja männikud lõhnavad vaigust, aga praegu on jutt päris tõelisest kevadelõhnast. Seda ei tea keegi täpselt, kuidas kevad oma lõhna valmistab. Vist nii, et sulatab katuseräästast pisut purikaid, soojendab lumest välja vaatavaid mullakona-raid, kõditab veidike kuuseoksi ja kasepungi ning lisab näpuotsaga veel üht-teist juurde. Nõnda ta siis päev otsa teeb ja õhtuks saab lõhna valmis. Ja kui vaikselt märtsiõhtul teete akna lahti, tunnete, kuidas kevadelõhn tuleb tuppa. See on siis, kui ema ütleb isale või isa emale: «Näe, mis kell juba, aga õues polegi veel päris pime.»

Kuidagi on ka öökullid kevadelõhnast teada saanud. Ei tea, kuidas — lõhna nad ju ei tunne, sest öökullil, näete, ei ole õiget nina, on ainult kõver nokk. Ja siis ongi nii, et kevadel varakult, kui pole veel kuldnokkigi kohal, hakkavad

nas aga pani koti pea alla ja jäi norinal magama. Natuke aega oli Jänes kuss ja Lõvi sai rahulikult oma lõvimõtteid mõelda. Siis piuksus Jänes jälle: «Ee... ee... ega tea, äkki sõidame mööda! Liivalinna jaamas on meil Kaelkirjak ja Eesel vastas, aga meid polegi! Mis siis saab, eh?» Nüüd sai Lõvi Lõrri kannat-

tus otsa: ta haaras Jänesel kraest ning tahtis ta akna kaudu rongi katusele tõsta. Aga Jass pistis kilama: «Ee... ei tohi! Kukun alla, rikun riided!» Kisa peale ärkas Oinas üles. Ta oli unine ja tige ning kutsus kohale Hundist raudteeametniku, kes pileteid kontrollib ja korrarikkujaid korrale kutsub.

Illustreerinud V. HURT

delõhn

pimeduse tulekul huikama öökullid. Ikka u-huu-huu! ja u-hu-huu!, sekka mõni kiiks või kääks ka. See on öökullide kevadlaul. Esimene kevadlaul üldse. Natuke kõledavõitu küll, aga mõnel linnul pole sedagi. Neile lastele, kel kodu pargis või metsaserval, võivad öökullide huiked teinekord tuppagi ära kosta. Seda öökulli, kes majade läheduses ja parkides elab, kutsutakse kodukakuks. Kodukakk on pehme ja koheva sulekuuega öökulli-isand. Tal on suur pea ja peas kaks läikivat musta silmanööpi. Päeval ei taha need kuidagimoodi lahti seista. Siis tukub kodukakk omaette kuskil puuksal ega tee lähenevast kevadest suurt väljagi. Aga õhtul, kui hämaraks muutub ja jäätükid me saapataldade all mõnusasti ragisema hakkavad, lendab öökulli-isand hiirejahile. Tema u-huu-huu aga tähendab siis seda, et kevadel on oma lõhnadega ikka päris tõsi taga ja õige pea on oodata kuldnokki ja laulumeistreid lõokesi.

Lõvil oli pilet olemas. Jass aga tuhnis ja tuulas isegi oma jopi nahavahe läbi — piletit polnud!

«Ee... ee... mul eile oli, eelmüügist ostsin, aga unustasin koju kapsakausi alla.»

«Lase veel jänest sõitma!» müristas Hunt ja tõstis Jänese Kuusekännu peatuses rongilt maha.

Mis Lõvilgi muud üle jäi, kui ruuduline kohver käpaotsa võtta ja Jänesega jalgsi koju tagasi kõmpida. Sest kuhu sa selle halli hädavarrese üksi jäfad!

Nii lõppeski Lõvi Lõrri ja Jänese Jassi raudteereis. Ja sellest päevast peale öeldakse igaühe kohta, kes piletita sõitma tikub, et, näe, — tahtis jänest sõitla!

Kivirahad külatänaval.

KIVIRAHADE SAAR

Japi neiu.

Lõunamere avarused on otsekui täis külvatud tuhandeid maakillukesi. Nii paistab see maakaardil. Tegelikult on saared ja saarekesed üksteisest eemal sadu kilomeetreid. Neist eriti maaliline on Japi saar. See koosneb kitsaste väinadega eraldatud neljast pisisaarest, mis on kaetud palmimetsade ja bambustihnikutega.

Japi saarel elavad tumedanahalised inimesed — mikroneeslased. Nende ainsaks riietuseks on värvikirev niudepõll. Saarel on alati soe, suvi kestab aasta ringi. Naised ja mehed ehivad ennast roheliste taimekiudude, punaste lilleõite ja merekarpidest kaelakeedega. Japi elanikud kasvatavad kookospalme ja leivapuid ning käivad merel kalastamas. Kookospähklite külma magusat piima on mõnus juua. Palmitüvedest saab ehitusmaterjali, lehekiududest punutakse matte ja köisi. Leivapuul on kõrvitsataolised ja -suurused viljad. Need hõõrutakse jahuks. Jahust tehakse kookosõli lisamisega taigen, millest tuliseks aetud kividel küpsetatakse maitsvaid kakukesi. Leivapuu kiududest kootakse riidet ja leivapuust saab ka värvi riide värvimiseks. Palmisaludes asuvad seinteta elamud — palmilehtedega kaetud katused toetuvad postidele. Nii mõnegi elamu katuseviilud ja tugipostid on täis nikerdusi ning musta, sinise, punase värviga maalitud ornamente

ja pilte.

Pildid kujutavad inimesi tantsimas, kookospähkleid korjamas, paatidega lainetaval merel.

Omapäraseks on Japi saare rahad. Naisel on rahaks pärilmutterkarbid. Need on viilitud lamedaks ja seotud kookoskiust nõõrile. Meeste rahaks on eranditult suured lamedad kivikettad, mille keskele on puuritud auk. Kivirahad hoitakse ridamisi külatänavail või siin-

seal mererannal. Nii pärilmutterkarp- raha kui kiviraha eest võivad Japi elanikud üksteiselt või valge mehe poest osta, mida tahavad. Mida suurem ja õhem on kiviketras, seda väärtuslikum ta on. Näiteks kotitäie kuivatatud kookospähklituumade hind on umbes poolemeetrise läbimõõduga kiviketras. Suurema kivi eest saab osta juba paadi või sea. Mõne kiviraha läbimõõt on viis meetrit — niisuguse omanik on lausa miljonär!

Kivirahad on rasked ja neid ei hakka keegi ühest kohast teise veeretama.

Omanikku vahetanud kivi jäetakse sinna, kus ta alati on seismud. Uus omanik ainult raiub rahale oma märgi, või kui oskab kirjutada, siis nimetähed. Japil ei ole rahade valmistamiseks kivi.

Kui aga külarahval saab raha otsa, purjetatakse mitusada kilomeetrit eemal asuvale Palau saarele. Seal murtakse kivilahmakad välja, tahutakse ketasteks, puuritakse auk keskele ja toimetatakse parvedel Japile.

Bambustihnik.

AINO PERVIK

Kilgil hakkas ahju taga palav. Ta keksis õue ja nägi seal kelku.

«Lähen kelguga kelgutama!» kelkis kilk.

«Mina kilgiga ei kelguta!» kilkas kelk.

«Mina aga kelgutatan ikka kelguga!» kelkis kilk edasi.

«Jäta oma kelkimine, kilk!» keelas kelk.

«Jäta oma kilkamine, kelk!» keelas kilk.

«Mina võin igatahes kilgata, aga eks sina kelguta ilma kelguta!» pilkas kelk kilki.

«Kui tahan, kelgutatan kas või kelguta. Aga sina ära kilka!» keelas kilk kelku.

Nii nad kemplesid, kilk kelguga, kelk kilgiga, kuni räästad hakkasid tilkuma ega saanudki lõpuks kelgutada ei kilk ega kelk.

Kelk
ja
kilka

Kelle tööd saadeti Soome?

Soome ja Eesti laste ühise joonistusvõistluse esimene voor on lõppenud. Zürii vaatas pildid läbi ja otsustas, et kõige paremad tööd saatsid:

5-aastane Seero Tambet Pärnust,

6-aastane Kaido Koodi Pärnu Pioneeride Maja kunstiringist,

7-aastased Maarika Kruuste ja Marika Rondel Tallinna 46. Keskkoolist, Helle Naano Väänä 8-kl. Koolist, Igor Mozgovoi Maardu Keskkoolist, Meelis Pärnat, Diana Joonsoo ja Merike Sapas L. Koidula nim. Pärnu 2. Keskkoolist,

8-aastased Katrin Sirkel ja Ants Krinka Tallinna 22. Keskkoolist, Peeter Kook Pärnu 6. 8-kl. Koolist, Marge Pervik Tallinna 24. Keskkoolist, Vello Kuura Pärnu Pioneeride Maja kunstiringist, Alla Lemkova Emmaste 8-kl. Koolist, Kaupo Mõistus ja Heikki Kasesalu Võru Pio-

neeride Maja kunstiringist,

9-aastased Toomas Korjus Tallinna 46. Keskkoolist, Heli Vinkman Maardu Keskkoolist, Hille Kallaste ja Eha Toht Pärnu Pioneeride Maja kunstiringist, Meeli Kark ja Heino Prunsveld Tallinna 24. Keskkoolist, Andres Jõesaar Tallinna 34. 8-kl. Koolist ja Maarja Kross N. V. Gogoli nim. Tallinna 21. Keskkoolist,

10-aastased Lemmi Erin J. Lauristini nim. Tallinna 16. Keskkoolist, Endrik Aardemäe Maardu Keskkoolist, Ago Toomela ja Marika Anvere Pärnu Pioneeride Maja kunstiringist ja Lembit Mõistus Võru Pioneeride Maja kunstiringist.

Varsti avatakse Soome ja Eesti laste parimate tööde ühine näitus, kus valitakse välja kümme ilusamat joonistust.

Aitäh kõigile, kes võistlustööd saatsid!

TÄHEKE

VENDA SÖELSEPP

Kurgid

«Oh, mis hirmus, oh, mis kole —
korterit meil üldse pole!»
kurtsid kurgid peenral reas.

Polnud mõtlemiseks mahti,
rapsisid end varrest lahti,
peened paksukeste seas.

Otsisid ja lõpuks leidsid —
tünni siruli nad heitsid,
peened paksukeste seas.

Aga muist said klaasist purki,
igaühte kümme kurki —
peened paksukeste seas.

Pandi soolvett, sõstralehti,
marinaadi peale tehti
paksudele peente seas.

«Küll on vahva, küll on tore —
korterist nüüd muret pole!»
kudistasid kurgid reas.

Tomatite tütar

Sündis tütar tomatitel,
aga sellel tomatitel
nägu oli roheline,
polnud üldse punane.

Ohkas isa, õhkas ema:
«Miks küll selline on tema?
Nägu puha roheline,
pole üldse punane!»

Aga tütar lehe kaisus
aina kasvas, aina paisus —
varsti polnud roheline,
vaid oli päris punane.

Kange sell

Mina olen, mina olen petersell,
peenra otsal kasvan mina, lõbus sell.

Elukutselt olen mina supijuur,
olen ma siis väike või olen suur.

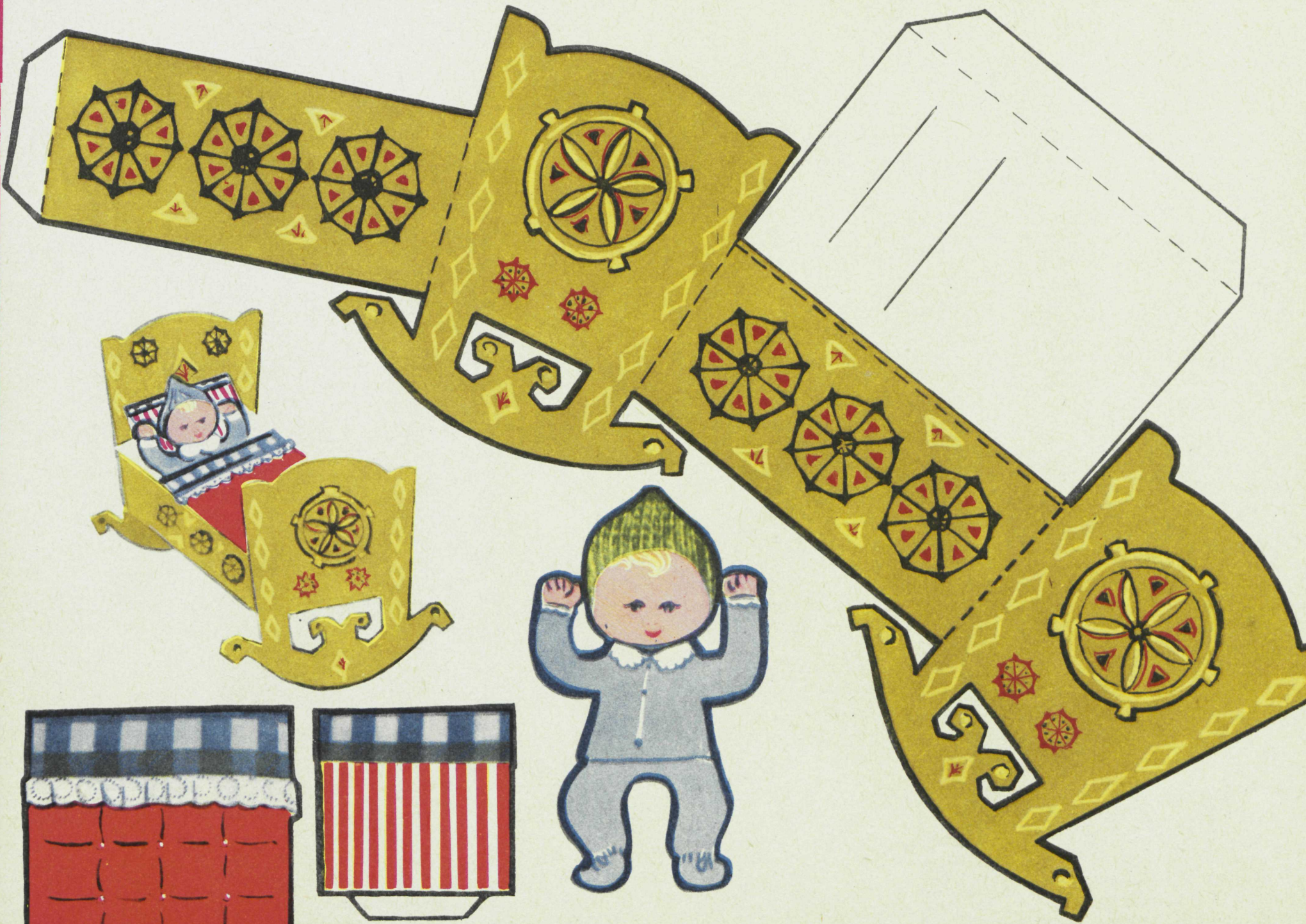
Siis kui supil puudub just see õige maik —
mina juba tean, kus on mu õige paik!

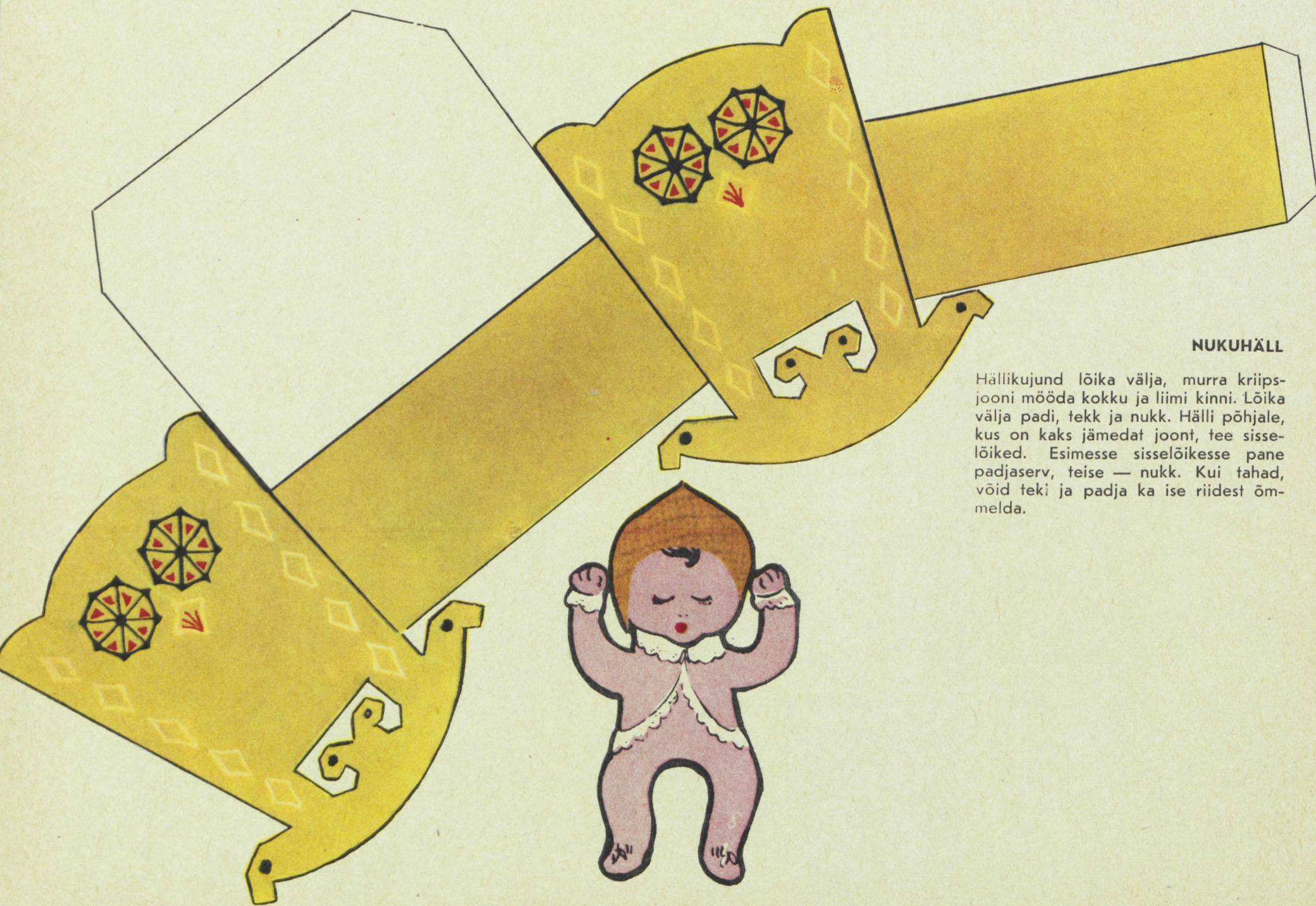
Sest ma olen, sest ma olen petersell,
peenra otsal kasvan mina, kange sell.

Illustreerinud E. VALTER

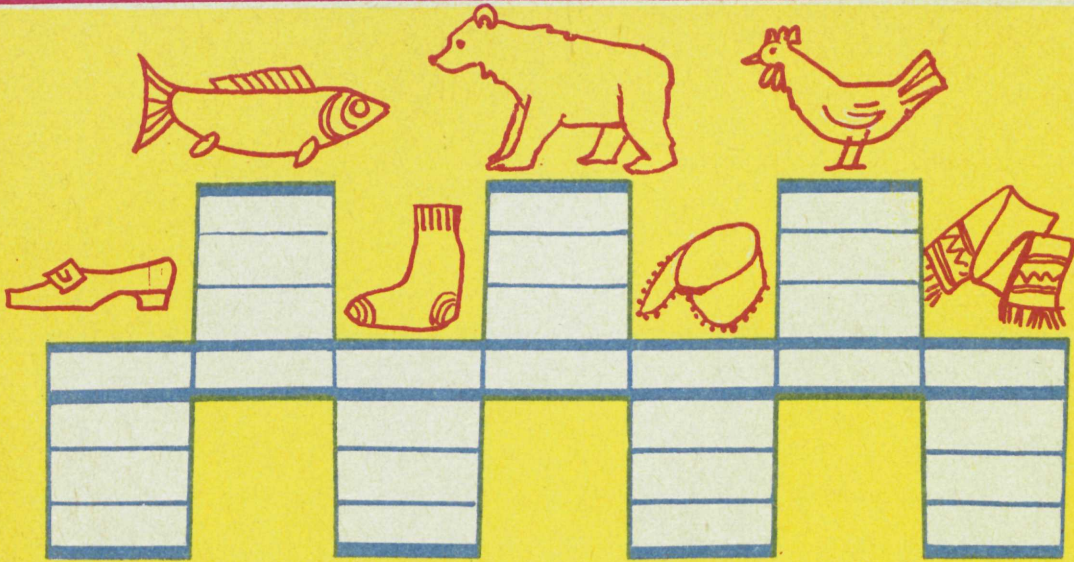
SEDA PUNAST JOONT MÕDDA LÕIKA YÄLJA KÕRVALOLEV KÄSITÖLEHT

NUKUHÄLL

Hällikujund lõika välja, murra kriipsjooni mööda kokku ja liimi kinni. Lõika välja padi, tekk ja nukk. Hälli põhjale, kus on kaks jämedat joont, tee sisselõiked. Esimesse sisselõikesse pane padjaserv, teise — nukk. Kui tahad, võid teki ja padja ka ise riidest õmelda.

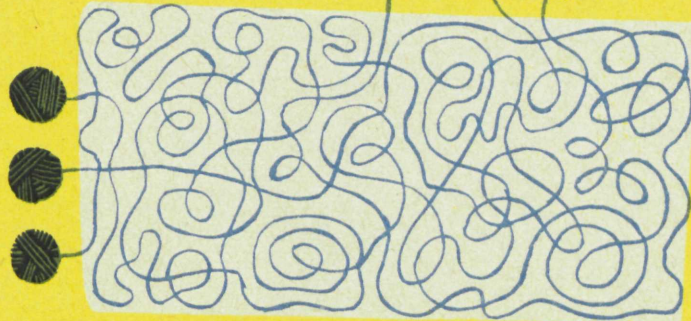

SOE JA PEHME

Kui sa piltide asemele õiged sõnad kirjutad, saad põikreas sooja pehme riietuseseme.

KES AITAB VANAEMA!

Anna igale vanaemale õige lõngakera!

MÕISTA, MÕISTA, MIS SEE ON!

On sul tuppa tulla vaja —
tema liigub sinuga,
kõnnid aga ümber maja —
paigal püsib ta!

Kas asi peen või paks,
teen ikka temast kaks —
üks neist on minu ees
ja teine minu sees!

Joonistanud K. NIINEPUU

KES SAAVAD PREEMIA!

Viktoriinile «Kuidas käitud sina?» tõi post palju õigeid vastuseid. Loos määras preemiaraamatu Heili Kallile Kasaritsast, Ulvi Tilgale Saaremaalt, Andres Lehestikule Pölvast, Tiit Metsale Viljandist ja Asja Aasale Tartust.

PILTRISTSÕNA

ELKÜ Keskmittee ja ENSV Pioneerorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri "Täheke" nr. 3 — 1969, X aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskmittee Kirjastus.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigina, M. Velleste. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmets. Looda antud 25. I 1969. Trükkida antud 21. II 1969. Trükiarv 58 000. Paber 90×60/B. Trükkipoognaid 2. Avestuspoognaid 2.75. MB-01666. Tellimise nr. 140. Trükkikoode «Oktoober» Tallinn, Kreuzwaldi t. 24.

Esikaanel A. VENDERI joonistus «Iseteeninduskaupluses».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,75 ученических листов. Типография «Октоober», ЭССР, Таллин, Креуцвальдаль, 24. Адрес редакции: ЭССР, Таллин 1, бульвар Эстония, 4. Цена 15 коп. Зак. 140. Тираж 58 000.

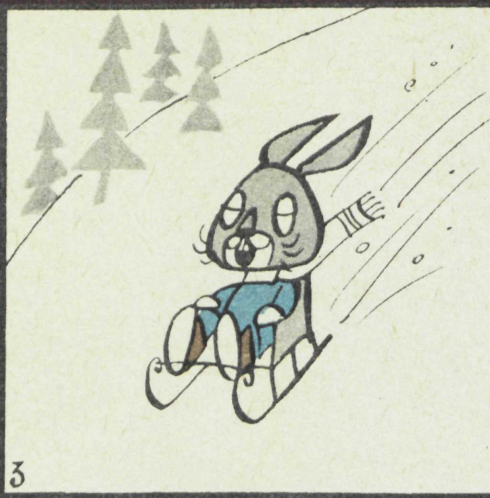

1

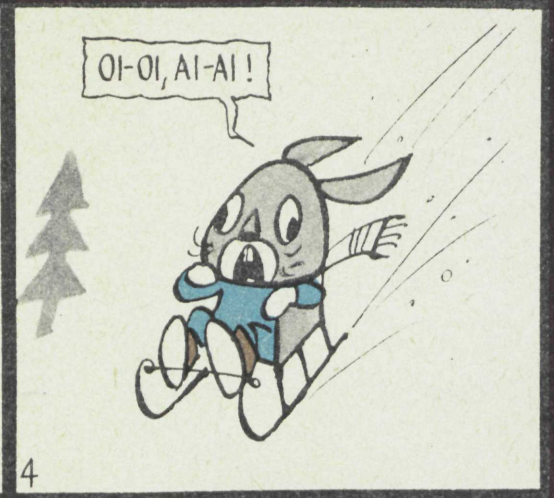

ALGAB KÕRGEMA KLASSI KELGUSÕIT!

2

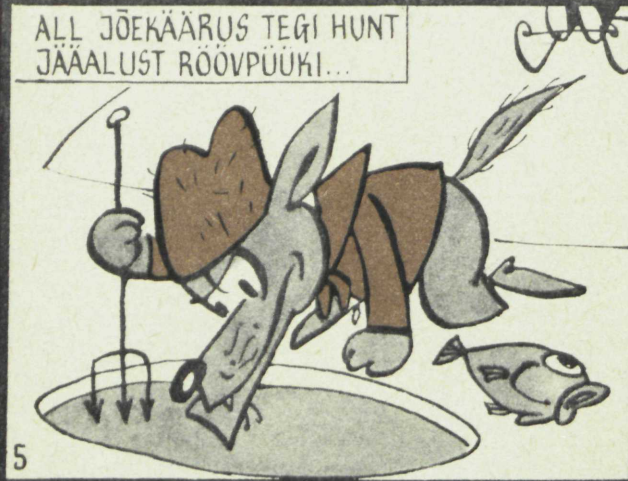

3

OI-OI, AI-AI!

4

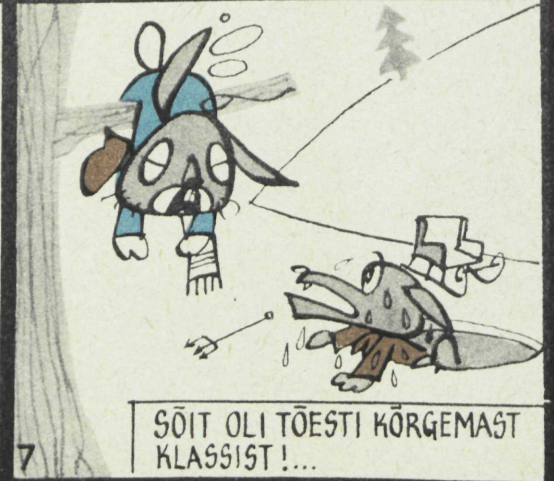
ALL JÕEKÄÄRUS TEGI HUNT JÄÄALUST RÕOVPUUKI...

5

TRAHH!

6

SÕIT OLI TÕESTI KÕRGEMAST KLASSIST!...

7

AH SINA SEE OLIDKI!

PALUN VABANDUST...

8

TEAD, KU-KUI MUL POLEKS NII HI-HIRMUS KÜLM, TEEKSIN SINUST JÄ-JANESEPRAADI!

9

APPI, HUNT TEEB MINUST PRAADI!

10

KAS MA EI VÕI SIIS PÄRAST HUNDIGA VÕITLEMIST LÕDVESTUS-HARJUTUSI TEHA?

JÄNES PUU OTSAS!?

11